

РЕШЕНИЕ

№ 7000

гр. София, 14.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 14.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **10658** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за данък върху добавената стойност.

Образувано е по жалба от „Ю. П.” А., против Ревизионен акт № [ЕГН]/30.03.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С., Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители”, изменен частично и потвърден в останалата оспорена част от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., с Решение № 1697/13.07.2012 г.

По делото оспорващият е представляван от упълномощен служител с юридическо образование, които поддържа жалбата и искането за отмяна на ревизионния акт в оспорената част. Не претендира разноси и представя допълнително писмена защита.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата и желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема за установено от доказателствата по делото следното.

Извършването на процесната ревизия на „Ю. П.” А. е възложено с редовно издадена от началник на Сектор „Ревизии”, Дирекция „Контрол” при ТД на НАП - С. заповед. Предметът ѝ е за определяне на задължения по ЗДДС, за данъчни периоди м. 11 и м. 12/2010 г., както и специално по чл. 177 от същия закон, във връзка с издадена от [фирма] данъчна фактура № 000...1/26.11.2010 г. След приключването на ревизията е съставен на 10.02.2012 г. ревизионен доклад, срещу който не е подадено възражение и

е издаден спорния РА № [ЕГН]/30.03.2012 г., от надлежно упълномощен орган по приходите при ТД на НАП – С., Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители”.

Основният предмет на дейност на дружеството – жалбоподател през ревизирания период, като АД със специална инвестиционна цел е: инвестиране на парични средства, набрани чрез издаване на ценни книжа, в недвижими имоти (секюритизация на недвижими имоти), посредством покупка на право на собственост и на други вещни права върху имоти; извършване на строежи и подобрения, с цел предоставянето на имоти за управление, отдаване под наем, лизинг или аренда, и продажбата им. Дружеството притежава обект - Мотел И., който е отдаден под наем на [фирма].

С Решение № 1697/13.07.2012 г. решаващият административен орган е: изменил ревизионния акт в частта, относно данъчен период м.11.2010 г. - допълнително начислен за ДДС, в размер на 231, 603, 54 лева, върху начисления от дружеството данък от 1 684 483, 46 лева; потвърдил е акта в останалата част.

С жалбата се твърди незаконосъобразност на акта, като немотивиран. Изложени са и аргументи относно конкретните фактури и доставки, като са цитирани съдебни решение на ВАС и на С.. Искането е за отмяна на ревизионния акт в потвърдената от ответника част.

По инициатива на оспорващия Съдът назначи счетоводна експертиза от вещо лице – счетоводител, както и оценителна, чиито заключения не бяха оспорени и са приети по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, след обсъждане на доказателствата и на доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК, формира следните изводи по съществуването на спора.

Решение № 1697/13.07.2012 г. на директора на Дирекция „О.” – С. (понастоящем – Дирекция „ОДОП”) е валидно, като постановено на основание чл. 156, ал. 6, вр. чл. 150, ал. 1 ДОПК, след подадена на 06.07.2012 г. жалба против мълчаливото потвърждаване на ревизионния акт. Жалбата до Съда, подадена на 24.07.2012 г., след постановяване на Решение № 1697/13.07.2012 г. преповтаря тази, подадена на 06.07.2012 г., преди произнасянето от решаващия орган. Във втората по ред жалба отново се излагат доводи, касаещи изменената част от ревизионния акт.

I. Относно извършените доставки и начисления данък.

На 26.01.2010 г. между продавача „Ю. П.” А. и купувача [фирма] е сключен предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот - склад № 212 от сграда № 2 на логистична база „Логистика Ю.”. От [фирма] е платена първоначална вноска, а впоследствие – 12 равни месечни вноски. Купувачът е въведен във владение през м. 01.2010 г. Имотът е отдаден под наем на „Е. Б.”, а през м. 12. 2010 г. собствеността е прехвърлена с нотариален акт, но от новия собственик на сградата - [фирма]. Поради смяната на собствеността върху имота „Ю. П.” А. е издало кредитно известие № 000.../21.12.2010 г., с ДО - 443 321,52 лв. и ДДС - 88 664,30 лв. С него са сторнирани и върнати в брой всички платени от [фирма], във връзка с предварителния договор суми. През същия месец [фирма] е придобило, по силата на нотариален акт същия имот, от новия собственик [фирма].

Ревизиращите са установили, че по процесната сделка (описаните в РД фактури) е начислен данък 85 730, 55 лв. но с кредитното известие е сторниран ДДС, в размер на 88 664, 30 лв. Проверката е показала, че: фактурите, издадени към „С.” са

осчетоводявани по дебита на сч. с/ка 411 „Клиенти” и по кредита на сч. с/ка 412 „Клиенти по аванси”, а кредитното известие е осчетоводено по дебита на сч. с/ка 501 „Каса” и по кредита на сч. с/ка 412 „Клиенти по аванси”; в края на 2010 г. салдото по сч. с/ка 412 е дебитно, в размер на 14 668, 76 лв. Прието е, че кредитното известие е издадено без основание, за по-голяма стойност, поради което с РА е извършена корекция на декларираните в СД за м. 12.2010 г. данни, като са увеличени данъчните основи на доставките в страната, със сумата от 14 668,73 лв. и с ДДС - 2 933,75 лв.

Съдът приема за правилна извършената с РА корекция на декларираните данни в СД за м.12.2010 г., тъй като, предвид необорените от жалбоподателя констатации кредитното известие неоснователно е издадено за по-голяма стойност от начисления по фактурите данък.

II. Относно получените доставки и данъчния кредит.

1. „Ю. П.” А. е упражнило правото на приспадане на данъчен кредит по фактура № 619/27.11.2010 г., издадена от [фирма], с ДО - 2 160 000 лв., ДДС - 432 000 лв. и с предмет на доставката: „аванс по договор”. Касае се за сключен на 15.11.2010 г. предварителен договор за покупко-продажба на недвижими имоти: кафе – аперитив с площ 410 кв.м., в Търговски комплекс „Р.”, по плана на [населено място]; нежилищни обекти от сграда „Бизнес Център”, по плана на [населено място] - офиси: №№ 3, 4, 5. Според предварителния договор, сключването на окончателен следва да се извърши в срок до 30.11.2011 г. Сключен е анекс от 20.01.2011 г., за удължаване срока на договора до 15.02.2011 г. и е начислена неустойка в полза на купувача, в размер на 150 000 лв., която е платена в брой на 10.02.2011 г. Към периода на ревизията не е била прехвърлена собствеността върху имотите. На 22.02.2011 г. е извършено прехвърляне на офис № 3 – предмет на предварителния договор с Търговска база 7”, но на друг купувач - „О. Б.”. На 17.02.2011 г. е извършено прехвърляне на офис № 5, на [фирма].

Жалбата в тази част е неоснователна. Предвид горните констатации, правилно с РА не е признато право на приспадане на данъчен кредит по издадената от „Търговска база 7” фактура № 619/27.11.2010 г. с предмет на доставката: „аванс по договор”.

При сключването на предварителния договор от 15.11.2010 г., върху имотите вече е била наложена възбрана, за обезпечаване събирането на установено по основание и размер публично вземане, в полза на ТД на НАП- П.. Въпреки това страната – продавач е декларирала, че върху имотите няма вещни тежести. Независимо от удължаването с допълнително споразумение на срока на изпълнение по договора, към периода на ревизията не е било налице прехвърляне собствеността върху имотите, на [фирма]. Вместо това, част от имотите, както се каза по – горе са били продадени на трети лица - „О. Б. и „М. Б.”.

Според чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС данъкът става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли на датата на възникване на данъчното събитие по ал. 2, т.е. - датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. При фактурирано авансово плащане, Законът (ал. 7, чл. 25) поставя изискуемостта на данъка в зависимост от получаването на плащането, и в крайна сметка - от реалността на доставката. С други думи, правото на данъчен кредит, начислен във фактура, документираща авансово плащане може да бъде законосъобразно, само ако в крайна сметка уговорената доставка на стока или на услуга е осъществена. В същия смисъл са и мотивите по § 28 от решението на С., от 19.12.2012 г. по дело № С-549/11 ([фирма]). Общостният съд многократно е

изтъквал, вкл. и в Решение от 07 март, 2013 г., по дело С-19 ([фирма] срещу директора на Дирекция „О.“ – П., постановено по преюдициално запитване от Върховния административен съд на РБ), тълкувайки членове 63 и 65 от Директива 2006/112 ЕО, че е допустимо ДДС да бъде изискуем преди предоставянето на услугите (доставката на стоките), но само ако са предварително определени и известни всички релевантни елементи на бъдещите доставки, и след като стойността на тези права може да получи парично изражение”. В процесния случай до окончателно реализиране на доставката, за която е било извършено авансово плащане не се е стигнало. По време на съдебното производство от страна на оспорващото дружество не бяха представени доказателства за противното. Гореизложените факти се потвърждават и от вещото лице по счетоводната експертиза (л. 309 от делото). Надлежното осчетоводяване от дружеството – жалбоподател на фактура № 619/27.11.2010 г. не опровергава вече изложените аргументи. Начисленият във фактурата ДДС, в размер на 432 000 лв. не е изискуем, а данъкът е бил начислен неправомерно (чл. 70, ал. 5 ЗДДС).

2. За данъчен период м. 11. 2010 г. дружеството е упражнило правото да иска приспадане на данъчен кредит по издадена от [фирма] фактура № 000...2/30.11.2010 г., с предмет: „комисионна по договор”, с ДО – 1 млн. лв. и ДДС - 200 000 лв. Предметът на дейност на едноличния търговец е производство на обувки. Представени са доказателства, че фактурата е издадена във връзка с договор за посредничество от 04.10.2010 г., като [фирма], в качеството си на посредник е поел задължението да намери недвижими имоти на територията на Република Б., при следните условия: обща площ на имотите - около 1 000 дка; имотите да са на територията на Областите П., П. и Стара З.; имотите да бъдат на стратегическо място, подходящи за изграждането на инвестиционен имот и общата им стойност да не бъде по-висока от 20 000 000 лв. Посредникът се задължил да изпълни възложената му задача до 30.06.2011 г. Сред изследваните от органите по приходите документи е и уведомление от 25.01.2011 г., с което от А. са уведомили посредника, че въпреки издадената фактура, няма как да бъде изплатено договореното възнаграждение, понеже не е изпълнена изцяло поставената задача и намерените имоти не отговарят на изискванията на възложителя. Едноличният собственик Е. А., в обяснителна записка е заявила, че фискалният касов бон към фактурата е издаден погрешно, тъй като ефективно разплащане на 30.11.2010 г. не е било извършено, поради възникнали спорове с възложителя, относно цялостното изпълнение на работата. Според нея, това е наложило издаването на сторно - касова бележка за същата стойност и от същата дата. На [фирма] е извършена ревизия, обхващаща и периода м.11.2010 г., която е приключила с РА №[ЕИК]/08.02.2012 г. С него, данъчната основа на доставките, по които ревизираното лице е изпълнител, вкл. и доставки към „Ю. пропъртис” А., е определен на 0, 00 лв. Изводът е направен по реда на чл. 122, ал. 2 ДОПК. Гореизложените факти се потвърждават и от вещото лице по счетоводната експертиза (л. 311). Надлежното осчетоводяване от дружеството – жалбоподател на фактура № 000...2/30.11.2010 г., с предмет: „комисионна по договор”, не опровергава вече изложените аргументи. Въз основа на доказателствата издателят на процесния РА е направил обосноваван и правилен извод, че не е извършена доставка, както и плащане по фактурата.

3. Не е признато право на приспадане на данъчен кредит, в общ размер на 170 493, 79 лв., за данъчен период м. 12. 2010 г., начислен в издадени от [фирма] фактури

№№:000...3/14.12.2010 г. (ДО - 702 468. 94 лв. и ДДС - 140 493, 79 лв.); 000...4/29.12.2010 г. (ДО - 150 000 лв. и ДДС - 30 000 лв.) с предмет на доставките, съответно: „аванс за покупка на ПИ в м. „Д.“, [населено място], Общ. П.“; „втора вноска за покупка на ПИ в м. „Д.“, [населено място], Общ. П.“

Като повод за издаване на фактурите е послужил предварителен договор от 13.12.2010 г., между [фирма] - продавач и „Ю. П.“ А. – купувач, за продажба на: а) нива с площ 9, 580 дка – трета категория, в „Д. кър“, имот № 035015; б) нива с площ 8,719 дка - трета категория, в „Д. кър“, имот № 035007; в) нива с площ 17,257 дка - трета категория, в „Д. кър“, имот № 035010; г) нива с площ 18,104 дка - трета категория, в „Д. кър“, имот №035011; д) нива с площ 8, 000 дка - трета категория, в „Д. кър“, имот №035014. Уговорено е плащане на общо 1 млн. лева без ДДС, по следния начин: 850 000 лв. в едномесечен срок от подписването на договора; 150 000 лв. най - късно в деня, преди сключване на окончателния договор, но не по-късно от 30.11.2012 г. За удостоверяване на плащания са представени: фискални касови бонове от 29.12.2010 г., за 180 000 лв. и разписка, подписана от М. Л., за получаване на сумата, представляващи плащане по фактура № 000...4/29.12.2010 г.; банково извлечение от 14.12.2010 г., за получени от „Е.“ 431 000 евро по фактура № 000...3/13.12.2010 г. Установено е, че към момента на приключване на насрещната проверка не е сключен окончателен договор за покупко – продажба. След справка в Службата по вписванията е установено, че описаните в предварителния договор между [фирма] - продавач и „Ю. П.“ А. имоти са били продадени (НА № 34/2011 г.) на 22.06.2011 г. от [фирма] на [фирма].

Правилно с РА е отказано да бъде признато право на данъчен кредит и по тези фактури, тъй като (неоспорено и от жалбоподателя) имотите, предмет на предварителния договор от 13.12.2010 г. не са продадени на дружеството – жалбоподател. Д. на жалбоподателя, че е налице авансово плащане е неоснователен, предвид изложените по – горе мотиви, относно чл. 25, ал. 7 ЗДДС. Заключение на счетоводната експертиза (л. 312), за надлежно осчетоводяване от А. на двете фактури, не променя последното заключение.

III. Относно реализираната отговорност, по чл. 177 ЗДДС.

Констатирано е, че за данъчен период м. 11. 2010 г. ревизираното дружество е упражнило право на данъчен кредит, в размер на 1 117 860 лв. по фактури №№: 000...1/26.11.2010 г. (ДО - 5 524 200 лв. и ДДС - 1 104 840 лв.), с предмет на доставката: „продажба на 124, 982 дка земя“, за която е съставен НА № 5028/26.11.2010 г.; 000...2/27.11.2010 г. (ДО - 65 100 лв. и ДДС - 13 020 лв.), с предмет на доставката: местен данък и такса вписване“, във връзка с нотариалния акт. От направена проверка в данъчно - осигурителната сметка на [фирма] е установено, че дружеството има задължения в особено големи размери, вкл. за ЗДДС, за данъчен период м. 11. 2010 г. - 1 117 860 лв., установени с РА № [ЕГН]/15.12.2011 г., който е оспорен само по административен ред и след като е потвърден от решаващия орган, не е бил оспорен пред Съда. С други думи, от страна на Е.“ Е. не е бил внесен дължимия, начислен във фактури №№000...1/26.11.2010 г.; 000...2/27.11.2010 г. ДДС, издадени на „Ю. П.“ А..

За да ангажират солидарна отговорност, на основание чл. 177 ЗДДС ревизиращите са взели предвид, че: А. е придобило процесните имоти (124, 982 дка земя) от [фирма], за сумата от 5 400 000 лв., но последното ги придобило преди това от В. А. М., за 60 000 лв. Прието е, че „Е.“ е продало на жалбоподателя недвижими имоти (земяделски

земи – оризища), на многократно завишени цени, без каквото и да било основание за това. Статутът на имотите не е бил променян, от земеделска земя, в урегулирани поземлени имоти, между закупуването им от „Е.” и продажбата им на А. - период, по – кратък от месец.

Съдът приема за безспорно между страните, че: А/ доставките, документирани с процесните фактури №№: 000...1/26.11.2010 г.; 000...2/27.11.2010 г. са облагаеми и сделката, която е документирана е извършена; Б/ начисленият във фактурите ДДС не е бил внесен от доставчика [фирма]; В/ дружеството – жалбоподател е упражнило правото си да иска възстановяване на същия ДДС.

Спорът е правен и касае законосъобразното прилагане на института на солидарна отговорност, регламентиран в чл. 177 на специалния закон – ЗДДС.

Разпоредбата с наименование: „Отговорност на лицата в случаи на злоупотреби” предвижда възможност (чл. 177, ал. 1) „регистрирано лице - получател по облагаема доставка, да отговаря за дължимия и невнесен данък от друго лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък. За реализиране на отговорността е поставено условие (ал. 2), регистрираното лице да е знаело или да е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен, и това да е доказано от ревизиращия орган, по реда на чл. 117 - 120 ДОПК. За целите на ал. 2, с ал. 3 е въведена презумпцията да се приема, че лицето е било длъжно да знае, когато са изпълнени **едновременно** следните условия: 1. дължимият данък по ал. 1 не е ефективно внесен като резултат за данъчен период от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, и 2. облагаемата доставка е *привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната.*

Очевидно е, че по отношение процесния случай е налице основната предпоставка на ал. 1, чл. 177, доколкото А. „Ю. пропъртис” е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко с дължимия и невнесен данък. На изследване подлежи: А/ дали (според условието на ал. 2) дружеството – жалбоподател е знаело или е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен от страна на [фирма]; Б/ ревизиращите доказват ли със събраните по време на ревизията доказателства, че дружеството – жалбоподател е знаело или е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен от страна на доставчика, респ. (ал. 3, т. 2), дали облагаемата доставка може да бъде квалифицирана като привидна, заобикаляща закона и/или на цена, която значително се отличава от пазарната.

От текста на ревизионния акт може да бъде направен извод, че е прието наличието на всички от алтернативно определените в чл. 177, ал. 3, т. 2 ЗДДС хипотези. Поради това, от съществено значение са заключенията на оценителните експертизи – изготвената по реда на чл. 60 и сл. ДОПК в ревизионното производство и изготвената съдебнооценителна експертиза. Настоящият състав на решаващия съд кредитира изготвеното заключение на съдебнооценителната експертиза, като ясно и обосновано, изготвено от компетентно вещо лице.

За определяне на пазарната цена на имотите е възложена по време на ревизията експертиза. Експертът Ж. С. Г. - независим оценител е определила: общата пазарна стойност на земеделските земи – пета категория – оризища, в размер на 3 016 635 лв.; като УПИ, съгласно променения статут на земите преди сключване на сделките за покупка, общата пазарна стойност на УПИ, съгласно заповеди за променен статут на земята - 4 786 000 лв.

По време на съдебното производство, за доказване на твърденията си за неправилно ангажиране на солидарна отговорност жалбоподателят поиска изготвяне на друга оценителна експертиза. Представено и прието е заключение (л. 336 и сл. от делото), изготвено от компетентен оценител на недвижими имоти.

Методите за определяне на пазарни цени, за целите на данъчното облагане са дефинирани като пет различни метода (§ 1, т. 10 ДР ДОПК), а редът и начините за прилагането им са уредени с Наредба № Н-9 от 14.08.2006 г., издадена от министъра на финансите. Според чл. 7 от наредбата, за определяне на пазарните цени се използват методите по б.б. „а”, „б” или „в” на § 1, т. 10 ДР ДОПК. Именно в съответствие с това предписание вещото лице е определило справедливите пазарни цени на имотите. Следва да се има предвид, че вещото лице – оценител, в т. IV. „Заключение” погрешно, предвид обстоятелствената част на заключението и данните от таблицата (л. 346 от делото) е възпроизвело (объркало е) номерата на ПИ. Това заключение не бе оспорено от пълномощника на ответника и Съдът не намира основания да не го вземе предвид.

Съпоставяйки именно данните от таблицата Съдът приема, че определените цени от вещото лице по съдебнооценителната експертиза са, както следва: 1. ПИ № 134054 (бивше оризище), с площ от 98, 632 дка – 4 240 412 лева; ПИ № 017007 (бивше оризище), с площ от 13 380 дка – 557 236 лева; ПИ № 018001 (бивше оризище), с площ от 12, 970 дка. – 557 610 лева. Според така определените пазарни цени по отделно, общата пазарна стойност е 5 355 258 лева. Според фактура № 000...1/26.11.2010 г., с предмет на доставката: „продажба на 124, 982 дка земя”, за която е съставен НА № 5028/26.11.2010 г., цената (с ДДС) е 6 629 040 лева. Следователно, цената на доставката се явява по – висока с 1 273 782 лева. Като се вземе предвид и разпоредбата на чл. 26, ал. 3, т. 1 ЗДДС, данъчната основа от 5 524 200 лв., по фактура №: 000...1/26.11.2010 г. следва да бъде увеличена със стойността на фактура № 000...2/27.11.2010 г. (ДО - 65 100 лв.), с предмет на доставката: местен данък и такса вписване”, платени във връзка с нотариалния акт.

Последните аргументи обосновават извода, че по отношение на дружеството – жалбоподател са налице предпоставките за реализиране на солидарна отговорност за невнесен от страна на [фирма] данък по ЗДДС, в размер на 1 117 860 лв. по фактури №№: 000...1/26.11.2010 г.; 000...2/27.11.2010 г. Това е така, защото от страна на ответника бе доказано, че дружеството - жалбоподател е знаело и/или е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде

внесен, понеже е налице презумпцията по ал. 3, т. 2 на чл. 177 ЗДДС, тъй като: няма данни и не се твърди продажбата на имота да е привидна и да заобикаля закона, но цената на сделката се отличава значително от пазарната цена на имота. Като е достигнал до същите правни и фактически изводи органът по приходите, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗДДС е постановил и в тази част законосъобразен, и обоснован ревизионен акт.

В заключение, имайки предвид изложеното до тук, Ревизионен акт № [ЕГН]/30.03.2012 г., в оспорените части е издаден от компетентен орган по приходите, в съответствие с изискванията за форма и е съобразен с установените в ДОПК процесуални правила. Актът е обоснован и законосъобразен, като постановен в резултат на правилно тълкуване и прилагане на материалноправните норми на ЗДДС. Като неоснователно Съдът преценява и възражението на оспорващото дружество, че ревизионният акт няма мотиви. Актът изцяло съответства на установените с чл. 120, ал. 1 ДОПК изисквания за форма и реквизити. Издателят му изрично е заявил, че изцяло потвърждава изложените в РД констатации. Р. доклад се прилага към акта и е неразделна част от него (чл. 120, ал. 2 ДОПК). По аргумент от изр. второ на ал. 2, чл. 120, издателят на акта е задължен да обсъди възраженията срещу доклада (ако има такива), но е длъжен да преповтаря цялото съдържание, вкл. мотивите на доклада, при положение, че е бил част от екипа.

Така очертаният изход на съдебния спор определя като основателна заявената от пълномощника на ответника претенция за юрисконсултско възнаграждение. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати такова, в размер на 38 915 лева, определено на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от „Ю. П.” А., против Ревизионен акт № [ЕГН]/30.03.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С., Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители”, в частите, потвърдени от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., с Решение № 1697/13.07.2012 г.

ОСЪЖДА „Ю. П.” А. – ЕИК:[ЕИК], [населено място], СО, [улица], ет. 3, ап. 5 да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 38 915 лв. (тридесет и осем хиляди, деветстотин и петнадесет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: